

lest mingisugu riidu wõi kohtujoostmist enam ei wõinud tulla.

Párost isa matmist olid kaa wennad iseheksis oma párisosa jagamise juures nii heásti ja rahuliste leppinud, et naabrilinna kohtukirjutaja hárra, kes paergu ühe wana kuiwand hobose seljas kúlassé kókus, see Ford viististe enesele mingisugu kasu ei wõinud loota.

Majad ja ajad, wáljad ja weiksed ja kóik muu marandus olid juba wana isa testamendi járele täieste ja õige wennalikul wiisil árajáotud. Aga nii heásti pojad kúl katsusid oma õndsa isa tahtmest diestest ja nurisemata täita ja kóik asjad ühekesis sõbrasilikul wiisil toimetada, ei saanud nemad vmetegi hooste - jáotamisega korda; fest siin oli isa iseáranis kirja pannud, et tema kóige wanem poeg poole ova, teine poeg kolmas ova kóigest hoostest, ja viimne fakt hoost pidi párima; — aga hobusid oli ülepea seitset eist kúmend tükki, kóik veel noored, tugewad ja rammusad.

See rehknung tegi waeste párijatele õige suurt waewa ja ei tahtnud nende káes õigeks minna, et naad kúl pead kaapisid ja kórwa tagant tarküst otsisid, wõi ka mõnenaa brimehe nõuupidamise tarvis abiks húudsid.

Kui nüud kohtukirjutaja oma wåáti simliga nende perest mõöda tulema jöudis ja neid noori mehi seal nii nukra näuga oma hooste hulgas hoovi peal mótetes leidis, jái tema seisma, teretas neid lahkesti ja hakkas niisamuti teekáijawiisi natuke juttu ajama. Kui ta nende lugust kuulda sai, kütis ta neid wåga selle mõnusa wiisi poolset, kuidas nemad ilma fisata ja kárata oma párisosaga walmis saanud, ja noomis neid, kaa edespidi niisamu armastuses ühetiseega elada, „fest, armsad sõbrad,” ütles ta „rahu toob rikkust, wiha wiib viletsusse.”

Wennad jáid nüud julgemaks ja kúsisid, mis kúl auus kohtusaks peaks selle ette wõtma, kui tema neile kóhe siin samal paigul selle hobuse-jagamise aitaks selgeks teha. „Uih! heldekesed, ei mina taha oma